LÁ THƯ MỤC VỤ

Cùng với Giáo Hội hoàn vũ, hôm nay chúng ta bước vào Mùa Vọng để khởi đầu năm phụng vụ mới, là năm thứ hai, còn gọi là năm B với Tin Mừng thánh Máccô làm căn bản cho Lời Chúa cho việc cử hành Thánh Lễ Chúa Nhật hằng tuần. Mùa Vọng là thời gian mong đợi, giúp chúng ta nhớ lại hoàn cảnh của dân Do Thái thời xưa, khi họ khát khao mong đợi Đấng Cứu Thế viếng thăm dân Ngài.

Bài Tin Mừng hôm nay xác định những điểm rõ rệt. Thiên Chúa như là ông chủ đi phương xa và trao trách nhiệm cho các đầy tớ. Ông chủ sẽ trở về để kêu các đầy tớ trả lẽ về trách nhiệm của họ. Ngày về của ông chủ thật bất ngờ, không ai biết trước. Thái độ của các đầy tớ là phải tỉnh thức.Tuy bài Tin Mừng không nói là tỉnh thức bằng cách nào. Nhưng việc trao trách nhiệm, giao phó nhà cửa ám chỉ rằng các đầy tớ không được thụ động hay lười biếng ngồi không mà chờ chủ về. Họ phải hoạt động để chu toàn trách nhiệm của mình.

Trong Lá Thư Mục Vụ Chúa Nhật 32 vừa qua, chúng ta đã tìm hiểu thế nào là 'tỉnh thức'. Tỉnh thức không phải là thức trắng trọn ngày trọn đêm, tỉnh thức cũng không phải là lăng xăng suốt từ sáng đến khuya hết làm nầy sang làm nọ không một chút nghỉ tay. Tỉnh thức là chu toàn trách nhiệm, khi chưa xong thì phải lo cho xong, khi đã xong rồi thì có quyền nghỉ ngơi. Hãy nhớ lại dụ ngôn "Mười trinh nữ cầm đèn đi đón chàng rể. Cách hành xử của năm cô 'khờ dại' là 'cứ mặc kệ, tới đâu hay tới đó', không biết chuẩn bị, không biết nhìn xa. Còn năm cô 'khôn ngoan' thì biết lo xa nên mang dầu theo vì không biết bao lâu thì chàng rể đến.

Như thế, khi Chúa đến, những ai có đèn là tốt rồi nhưng đèn lại không cháy sáng thì mang đèn theo làm gì ? Tức là vấn đề có đèn thôi không đủ, mà đèn cần phải cháy sáng. Cũng vậy, mang danh là Kitô Hữu thôi không đủ ! Tham gia vào một số sinh hoạt tôn giáo thôi cũng không đủ ! Còn cần phải sống hết mình những đòi hỏi của Chúa. Mà như ai cũng biết, đòi hỏi lớn nhất của Chúa là yêu thương. Nếu đức tin được ví như ngọn đèn, thì đức mến được ví như dầu. Nghĩa là đèn đức tin phải có dầu đức mến. Thiếu dầu đức mến, ngọn đèn đức tin sẽ tắt. Chỉ có dầu tình thương mới thắp sáng được ngọn đèn đức tin của người tín hữu. Cuộc đời và thế giới nầy rồi sẽ chấm dứt nhưng không ai biết được vào ngày nào, vào giờ nào. Chúa sẽ đến vào ngày kết thúc đời người và dẫn chúng ta vào dự tiệc Nước Trời. Mỗi người đều có đèn trong tay. Quan trọng là mình có biết dự phòng và chuẩn bị để ngọn đèn ấy vẫn cháy sáng vào lúc Chúa đến, và nên nhớ một điều hết sức hệ trọng là Chúa chỉ đến có một lần ! Sẽ quá muộn nếu đến lúc ấy chúng ta mới vội vã chạy đi mua dầu.

Hai chữ 'tỉnh thức' còn là việc chu toàn trách nhiệm của mỗi người đối với Chúa, với tha nhân và với chính bản thân mình. Vì ngày Chúa đến bất ngờ, và vì sự chết cũng đến bất ngờ, nên chúng ta thường lâm vào tình trạng mê ngủ trong thế giới vật chất. Xã hội chung quanh chúng ta gào thét để lôi kéo chúng ta hết lòng chạy theo con đường tìm kiếm của cải và lạc thú ở đời nầy Chúng ta dễ bị cuốn vào cơn lốc của vật chất trần gian như thể một người bị bệnh 'mộng du' hay một kẻ bị 'thôi miên' vậy. Chúng ta sống và hành động như một ai hoạt động trong cơn say ngủ, không biết mình đang làm gì. Bởi vậy, Mùa Vọng giúp đánh thức chúng ta khỏi cơn 'mộng du' hay cơn 'thôi miên' nầy, để mỗi người có dịp nhìn lại thực trạng đời sống của chính mình.

Hai tuần trước, cộng đoàn chúng ta chứng kiến hai đám tang (Ông Antôn Ong Tài Chín và ông Phanxicô Xa-viê Đặng Ngọc Thăng). Hai đám tang nầy cho chúng ta thấy tính bất ngờ của cái chết và sự mong manh của kiếp sống con người. Cái chết cho thấy tất cả mọi sự thuộc về vật chất đều tạm bợ. Do đó ai cũng phải tỉnh thức và luôn chuẩn bị sẵn sàng cho ngày lên đường gặp Chúa của chính mình.

Tinh thần tỉnh thức trong Mùa Vọng mời gọi chúng ta dùng nhiều thời gian hơn để cầu nguyện và bồi dưỡng đời sống tâm linh. Nếu chúng ta biết sử dụng thời gian Mùa Vọng cách chính đáng, chúng ta sẽ thấy rằng niềm vui của lễ Giáng Sinh không chỉ đến một cách hời hợt từ những trang trì, những tiêu xài, những thú vui vật chất bên ngoài, nhưng là kết quả của một cuộc hành trình nội tâm để liên hệ mật thiết với Chúa hơn. Xin cho chúng ta yêu kính Chúa hơn trong Mùa Vọng nầy, xin cho chúng ta yêu thương người khác hơn trong khi chuẩn bị tâm hồn mừng Chúa Giáng Sinh.

Thật vậy, chúng ta biết ngày giờ lễ Giáng Sinh đến, nhưng không ai biết lúc nào mình được Chúa gọi về.. Cũng chẳng ai biết hôm nay Chúa hẹn gặp mình ở đâu, trong biến cố nào, trong hoàn cảnh nào, vì thế mỗi người chúng ta phải tỉnh thức luôn luôn, để hễ Chúa gọi là cầm đèn cháy sáng ra đón Chúa ngay, đừng hối tiếc vì vào đúng lúc ấy nhìn thấy đèn của mình đã hết dầu.

Linh mục Phạm Quang Hồng sưu tầm.